

ДЕЧО ДЕНЕВ КЪОРНЕДЯЛКОВ

Текстът на Стефан Саранеделчев е част от книгата "Да възродим задружността" (2016г.)

Дечо е от казанлъшки род от Долната махала. Роден е през 1865 г. в Казанлък. Има двама по-малки от него братя и една сестра. Хубавец и веселяк, усвоил шивашкия занаят от своя баща, Дечо е популярен в града. В края на XIX в. и началото на XX в. е за известно време председател на дружеството на любителите-рибари в Казанлък, което, поради близостта на пълноводната по онова време р. Тунджа, а и другите реки в Казанлък, е имало много членове с интензивен организационен живот. Единствената снимка на Дечо, с която родът разполага, е от едно празненство на любителите-рибари. Мнозина роднини като гледат снимката преценят, че между неговите външни черти и тези на внука му Сашо, и на мене, неговият правнук има голяма прилика. Дали е така аз не мога да кажа. Свирил е на гъдулка и на листо.

През 1892г. Дечо Къорнедялков се жени за Мина Калайджиева. Двамата имат три деца: Екатерина, Деньо и Тона.

Дечо участва в Балканската и Междусъюзническата войни 1912-1913 г. Накрая на последната, на 12.07.1913 г. загива. Заболява от холера и умира във военнополовата болница в Костенец. Погребан е в общ гроб с други умрели по това време войници от коварната епидемия. През 20-те години синът му Деньо, дъщерите Екатерина и Тона със зетъвете Стойчо и Кръстьо посещават мястото на общия гроб и от местни жители научават нещо ужасно за смъртта на Дечо и други болни от холера войници - всички те са заровени полумъртви в общия гроб, като ги теглили с куки! Няма официално потвърждение дали това е точно така, или е плод на своеобразен злокобен местен „фолклор“. Тази история я знам от баща си, а ми я припомниха и живите две негови внучки - Марийка Кръстева и Марияна Денева. Последната сама при срещата ни на 05.11.2015 г. ми напомни: *“За дядо Дечо нали знаеш? Заровен е като болен от холера. Разказвали са ни, че когато са го заравяли е викал: „Не ме заравяйте бе, оставете ме да живея, имам деца!“.*”

Баба Мина остава да живее в малката къща, построена с Дечо през 1892 г. След края на войните тя и децата получават подписано лично от царя благодарствено писмо - удостоверение, че Дечо Къорнедялков е загинал за Родината. Името му е изписано от западната стена на Паметника на загиналите за България в парк „Розариум“ - Казанлък.